

Simon Márton: Arról, hogy mi jó

A téli szombat délelőttök, amikor semmi dolgunk.
Az egyszerű, matt, nehéz porcelánok. Egy kényelmes szék.

Egy nyaklánc felcsatolása.
Az ablakpárkányon álló, antik ezüst hamutálban a hó.

A percegő tartó, felszabadult, abbahagyhatatlan nevetés.
A sirályok éjszakánként a hidak felett.

Amikor azt hiszed, nincs nálad tűz, mégis találsz a zsebedben.
Nézni, ahogy mások horgásznak. A körte.

A ribizli. Az agavék csöndje.
Életedben először venni le valakiről a pólót.

A kihalt utcák karácsonykor. Egy rendes kávé.

Az ecset nyoma egy ötszáz éves képen. Fejből tudni bármit.

Egyedül utazni egy üres buszon. A régi akciófilmek.
A régi híradók. A kocsiból elsőként látni meg a tengert.

Felnézni a Sarkcsillagra. Beágyazni. Éhesen ébredni.

A százéves lexikonok naivitása. Amikor inkább hazasétálsz.
Amikor ez a park, amiben éjszakánként úgy fuldoklom,

mint a halott katonalány tüdejében az eltévedt bogár,
a kelő napban felragyog.